

ISTEN SZERETI AZ IGAZSÁGOT

Február 1., szombat délután

Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit Isten minden értelmet felülmúló szeretetének szívszúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Eféz 3:18), szeretetünk fölébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Isten nem alkalmaz kényszert. A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt. [...]

Isten a szeretet. Akár a sugarak a Napból, szeretet, világosság és öröm árad tőle minden teremtményére. Természetéből fakad, hogy adjon. Lénye az önzetlen szeretet kiáradása. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 76–77. o.

Istenünk az irgalom Istene. Hosszútűréssel és szerető szánalommal bánik törvénye áthágóival. Ma azonban, amikor az embereknek olyan sok alkalmuk van a Szentírás kinyilatkoztatásából Isten törvényének megismerésére, a világegyetem nagy Ura nem nézheti nyugodtan a gonosz városok erőszakosságát és bűneit. Isten türelme a makacsul engedetlenkedőkkel szemben nemsokára véget ér. – *Próféták és királyok*, 275. o.

Akháb uralkodása idején Izráel népe eltávolodott az élő Istentől. A hitehagyás felhője az egész országot beárnyékolta. Baál és Astarót faragott képei mindenütt megtalálhatók voltak. Egyre több templom épült a bálványoknak. A léget a hamis isteneknek bemutatott áldozatok füstje szennyezte. A dombokon és a völgyekben a pogány papok mámoros kiáltásai hallatszottak, akik a Napnak, Holdnak és csillagoknak áldoztak.

A népnek azt tanították, hogy az újonnan magasba emelt bálványok titokzatos erejükkel irányítják az elemeket: a tüzet és a vizet. A patakok és a források élő vizét, a kellemes harmatot, a földet felüdítő és a gazdag termést eredményező esőt is Baál és Astarót jóindulatának tulajdonították ahelyett, hogy a minden jó és tökéletes áldás adományozójához fordultak volna. A nép elfelejtette, hogy az élő Isten irányítja a Napot, az ég felhőit és a természet erőit. – *From Splendor to Shadow*, 60. o.

Isten bűnnel szembeni magatartása és módszerei nincsenek összhangban azon emberek nézetével, akik kiemelt pozíciót töltenek be a magukat Krisztus követőinek vallók között. Sokan ezen emberek közül kedvelik a bűnt, és bár dicsőítik Isten jóindulatát és hosszútűrését, csodálják Jézus szeretetteljes jellemét – irgalmát és szelídségét –, mégis figyelmen kívül hagyják a figyelmeztetéseket, amelyek arról szólnak, hogy Isten haraggal fog fellépni a bűn és a bűnösök ellen, és nem emlékeznek Megváltónknak a hitehagyás és önámítás elleni kemény fedéseire. Akikben nincs kiélezett érzék a bűn szörnyű voltaival kapcsolatosan, hajlamosak kétségbe vonni Isten igazságosságát, ami megnyilvánult az amálekíták, a kananeusok és a midiániták megbüntetésében. Akik szeretik a bűnt, képtelenek megérteni, hogyan is bánik Isten az alattvalóival. – *Signs of the Times*, 1881. január 6.

Február 2., vasárnap

Az Úr... Feltartóztatja az ítéletet, hogy meggyőzze a megátalkodottat. Aki „szeretetet, jogot és igazságot” gyakorol a földön, bánkodik gyermekei tévelygése miatt. Mindenképpen meg akarja őket az örökkévalóság útjára tanítani (Jer 9:23). Kihozta Izráelt a szolgaságból, hogy Őt, az egyedül igaz és élő Istent szolgálják. Bár hosszú ideig tévelyegtek a bálványimádás útján, és semmibe vették intéseit; most mégis kijelentette: kész felfüggeszteni a büntetést, és újabb alkalmat adni a megtérésre. Világossá tette, hogy csak szívük őszinte megújulása tudja elhárítani a közelgő végzetet. Hiábavaló a templomban és szolgálataiban bízniuk. Ceremóniákkal és szertartásokkal nem tehetik jóvá a bűnt. Ha Isten népének vallják is magukat, csak szívük és szokásaik megújulása mentheti meg őket állandó vétkezésük elkerülhetetlen következményétől. – *Próféták és királyok*, 413. o.

Isten szeretete nem kevésbé fejeződött ki igazságosságában, mint irgalmasságában. Isten trónjának az igazságosság az alapja, és szeretet a gyümölcse. Sátánnak az volt a szándéka, hogy elválassza az irgalmasságot az igazságtól és az igazságosságtól. Azt igyekezett bizonyítani, hogy Isten törvényének az igazságossága egyik ellensége a békességnek. Krisztus azonban megmutatja, hogy Isten tervében ezek elválaszthatatlanul egybe kötődtek egymással. Az egyik nem létezhet a másik nélkül. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást” (Zsolt 85:11).

Életével és halálával Krisztus bizonyította, hogy Isten igazságossága nem semmisítette meg irgalmasságát. Isten megbocsáthatja a bűnt, s emellett a törvény szent, igaz és jó, és annak tökéletesen engedelmeskedhetünk. Sátán vádjai megdőltek. Isten szeretetének félre nem érthető bizonyítékát adta az embereknek. – *Jézus élete*, 762. o.

Minden férfi, nő és gyermek Isten tulajdona, akit Fiának drága vére árán váltott meg. Isten nem tűri el, hogy az ember igazságtalanul bánjék embertársával. Nem fogja elnézni az elnyomást és a gonoszsgót. A felelős pozíciót betöltő személyek nem gyakorolhatják az igazságtalanságot, miközben nem állhatnak meg feddhetetlenül Isten ítélete előtt. A bizalmi pozícióban levő emberek saját lelkük és mások lelkének érdekében igyekezzenek jót tenni embertársaikkal, s így képviseljék a Törvényadó jellemét. „Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.” [...]

Minden cselekedet és titok ítélet elé kerül, akár jó, akár gonosz, és minden ember a saját cselekedetei alapján nyeri el jutalmát. Aki igazságtalanságot és elnyomást gyakorol, semmibe veszi Isten tekintélyét, és tetteivel arról tesz bizonyosságot, hogy nem figyel a megváltásunkért végtelen árat fizető Krisztus szavaira. – *The Review and Herald*, 1895. október 1.

Február 3., hétfő

Az idő rövidségének figyelmeztetése készítessen bennünket arra, hogy keressük a feddhetetlenséget, és tegyük Krisztust a barátunkká. De ne ez legyen magatartásunk igazi oka, mivel ez így csupán önzés. Talán szükségünk van arra, hogy Isten haragjának napját emlegetve kény-

szerítsenek bennünket arra, hogy félelemből cselekedjük a jót? Ennek nem így kellene lennie. Csodálatos Jézusunk van. Szeretettel, irgalommal és együttérzéssel teljes. Felkínálja a barátságát és azt, hogy életünkben mindenhová elkísér. Így szól: „Én vagyok a te Urad, Istened; járj velem, s akkor világosságot árasztok az utadra.” Jézus, a mennyi Ur baráti rangra akarja emelni azokat, akik terheikkel, gyengeségeikkel és aggodalmaikkal Őhozza járulnak. Drága gyermekeivé fogadja őket, végül pedig királyi birodalmaknál értékesebb örökséget ad nekik, és egy dicsőbb koronát annál, ami ékesítette a valaha élt legnagyobb földi uralkodó fejét.

Nagy előjogunk, hogy naponta békés, közeli és boldog kapcsolatban lehetünk Jézussal. – *That I May Know Him*, 320. o.

Hogyan bizonyosodjunk meg Isten jóságáról és szeretetéről? A zsoltáríró felszólít minket, hogy ne csak halljuk és tudjuk, ne csak olvassuk és tudjuk, ne csak higgyük és tudjuk, hanem „ízleljük meg, érezzük és lássuk, mily jóságos az Úr” (Zsolt 34:9). Ahelyett, hogy egymás szavára támaszkodnánk, ízleljük, érzékeljük, tapasztaljuk meg a magunk számára.

A tapasztalat olyan ismeret, amely valaminek a kipróbálásából származik. Tapasztalatból nyert vallásosságra van most szükségünk: „Ízleljétek, érzékeljétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr!” Igen sokan, akik ismerik ugyan a vallásos igazság elméletét, soha nem tapasztalták Isten kegyelmének megújító hatalmát a szívükön... Hisznek... Mégis elszalasztják a legbecselesebb lehetőséget, hogy megbékéljenek Istennel. [...]

Sohasem ízlelték, nem érezték és nem tanulták meg tapasztalatból, hogy jó az Úr. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 221. o.

Krisztus az előtte levő öröm helyett kereszthalált szenvedett. Áldozatként halt meg a világért, és az Ő áldozata révén részesülhetünk Isten legnagyobb áldásában – a Szentlélekben. Ezt az áldást azok kapják meg, akik elfogadják Krisztust. Az elbukott világ a legnagyobb konfliktus harctere, amelynek égi és földi hatalmasságok valaha szemtanúi lehetnek. Ki lett jelölve a hadszíntér, ahol zajlik a jó és a gonosz, a menny és a pokol közötti háború. Ebben a konfliktusban minden ember részt vesz. Senki sem lehet semleges. Az emberek vagy elfogadják, vagy elutasítják a világ Megváltóját. Mindannyian tanúk vagyunk vagy Krisz-

tus mellett, vagy ellene. Krisztus hívja a zászlaja alá sorakozókat, hogy hűséges katonákként harcoljanak, hogy végül örökölhessék az élet koronáját. Ők Isten fiai és leányaiként lettek befogadva. – *Lift Him Up*, 253. o.

Február 4., kedd

Sátán most egy másik ámítással jött elő. Kijelentette, hogy az irgalmasság megsemmisítette az igazságosságot, és Krisztus halála hatályon kívül helyezte az Atya törvényét. Azonban, ha lehetséges lett volna a törvény megváltoztatása vagy hatályon kívül helyezése, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. A törvény hatályon kívül helyezése halhatatlanná tenné a törvény áthágását, és a világot Sátán ellenőrzése alá helyezné. Azért mert a törvény megváltoztathatatlan volt; azért mert az emberek csak a törvény előírásainak való engedelmség útján menekülhettek volna meg; azért emelték fel Jézust a keresztre. Az igazi eszközt, amellyel Krisztus megerősítette a törvényt, Sátán mégis a törvény elpusztítójaként ábrázolta. Itt tör ki az utolsó küzdelem Krisztus és a Sátán között folyó nagy harcban. – *Jézus élete*, 762. o.

Isten öröktől fogva létezett. Ő a nagy VAGYOK. A zsoltáríró kijelenti: „Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.” (Zsolt 90:2) Ő a Magasságos, aki az örökkévalóságban lakozik. „Én, az Úr, meg nem változom” – jelentette ki. Őbenne nincs változás, sem változás árnyéka. Ő „tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8). Végtelen és mindenütt jelenvaló. Emberi nyelvezetünkben nincsenek olyan kifejezések, amelyek körülírnák fenségét és magasztos voltát.

A trónja minden földi zavargás fölött áll; a szemei mindent látnak; nagy és békés örökkévalóságából rendeli el mindazt gondviselésében, amit jónak lát.

Istennek nem kell számot adni útjairól és műveiről. A dicsőségét szolgálja az is, hogy jelenleg titok övezi terveit, lassan-lassan azonban napfényre kerülnek terveinek fontos elemei. Nem titkolta el nagy szeretetét, mely szeretet a gyermekeivel ápolt kapcsolatának alapjául szolgál. – *The Faith I Live By*, 42. o.

Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jóságáról és hatalmáról. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.” (Zsolt 50:23) Izráel népe szent énekekkel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekelték ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni „e földön” Isten útját, és „minden népek közt” szabadítását (Zsolt 67:3).

Istennek ma is ez a vágya. A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhozzátásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletüktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12) – *Krisztus példázatai*, 298–299. o.

Február 5., szerda

„Hagyj békét nékem [...] hadd [...] töröljem el őket”. Ezek voltak Isten szavai. Ha Istennek az volt a szándéka, hogy elpusztítja Izráelt, vajon ki esedezhetett volna értük? Nagyon kevesen lennének olyanok, akik nem hagynák a bűnösöket sorsukra. [...]

Mózes azonban Isten haragjában is reményt látott. Isten szavai ezek voltak: „Hagyj békét nékem.” Mózes ezt nem közbenjárása megtiltásának, hanem bátorításának értette. Arra következtetett, hogy semmi más, hanem csak az ő [Mózes] imája mentheti meg Izráelt. Mert Isten megkíméli népét, ha valaki imádkozik érte. Mózes könyörgött az Úrhoz, és ezt mondta: „Miért gerjedne, Uram, a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről?” (2Móz 32:11)

Isten tudtára adta, hogy Ő is megtagadta népét. [...] Az őket körülvevő népek és nemzetek... mindnyájan azt figyelték, vajon Izráel Istene mit tesz az ő népéért. Ha most Isten elpusztítaná Izráelt, ellenségeik ujjongának, és Isten meg lenne gyalázva. [...]

Az Úr meghallgatta könyörgését, és elfogadta önzetlen imáját. – *Pát-riárkák és próféták*, 318–319. o.

Isten azt akarja, hogy valljuk meg bűneinket, és alázzuk meg szívünket előtte. Jöjjünk hozzá bizalommal, mint gyöngéd Atyához, aki nem veti el a benne bízókat. [...]

Isten nem mond le rólunk bűneink miatt. Követhetünk el hibákat és megszomoríthatjuk a Szentleket, de ha megbánjuk bűneinket, és töredelmes szívvel jövünk hozzá, nem utasít minket vissza. Vannak akadályok, amelyeket el kell venni az útból. Helytelen érzések dédelgetése, büszkeség, önelégültség, türelmetlenség és panaszkodás – mindezek elválasztanak Istentől. A bűnöket meg kell vallani. Alaposabb kegyelmi munkának kell végbemennie a szívben. A magukat gyengének és bátortalannak érzők Isten erős embereivé válhatnak, és nagyszerű munkát végezhetnek Mesterükért. Céljukat azonban magasra kell helyezniük – önző indítékok nem befolyásolhatják őket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 350. o.

Isten mindig figyelmeztette az embereket az eljövendő ítéletre. Azok, akik bíztak Krisztus nékik időben adott üzenetében, és hitük szerint cselekedtek életük folyamán, és engedelmeskedtek parancsolatainak, azok megmenekültek azoktól az ítéletektől, amelyek az engedetlenekekre és a hitetlenekre sújtottak le. Istennek ezt az üzenetét kapta meg Noé: „Menj be te és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (IMóz 7:1) Noé engedelmeskedett és Isten megmentette. Lóthoz Istennek az az üzenete érkezett: „Keljetek fel, menjete ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost.” (IMóz 19:14) Lót a mennyei hírnökök vezetése alá helyezte magát, és Isten megőrizte őt. Így Krisztus tanítványai is megkapták a figyelmeztetést Jeruzsálem lerombolásáról. Azok, akik felfigyeltek az eljövendő pusztulás jeleire és elmenekültek a városból, elkerülték a megsemmisülést. Így Isten most minket is figyelmeztet Krisztus második eljövételére, és arra a megsemmisítő pusztulásra, amely a világra sújt le. Azok, akik figyelembe veszik Isten intését, megmenekülnek. – *Jézus élete*, 634. o.

Február 6., csütörtök

Krisztus olyasvalamit hoz az embernek, ami éles ellentétben áll azzal, amit Sátán állít Isten jelleméről. Próbálja meggyőzni az embert az Atya szeretetéről, hiszen „úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött

Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Krisztus hangsúlyozta az embereknek az ima, a megtérés és a bűnök megvallásának fontosságát, hirdette a tisztességet, a türelmet, az irgalmat és az együttérzést, és azt kérte gyermekeitől, hogy ne csak azokat szeressék, akik viszont szeretik őket, hanem az ellenségeiket is. Így mutatta be az Atya jellemét, aki hosszan tűr, irgalommal és szeretettel teljes, késedelmes a haragra, jóságos és igazságos. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 29. o.

Már virrad ránk az a nap, amikor Isten titkai feltárulnak előttünk, útjait igaznak ismerjük el, nevezetesen, hogy igazság, irgalom és szeretet az Ő trónjának alapzata. Ha földi harcunk véget ér, ha a szentek már otthonukban örvendenek, első énekük Mózesnek, Isten szolgájának éneke lesz. A második pedig a Báránynak éneke, a kegyelem és megváltás éneke. Ez utóbbi hangosabb, magasztosabb, fennköltebb lesz. Visszhangzik az egész mennyországon át. Így énekeljük Isten gondviselését, kapcsolatban a különböző korszakokkal, mert immár minden láthatóvá vált, nincs többé lepel a törvény, a prófécia és az evangélium között. Az egyház történelme e földön, s az üdvözült egyház a mennyben, a Kálvária keresztje köré csoportosul. Ez a tárgykor, ez az ének – Krisztus minden mindenekben – hangzik dicshimnuszokban tízezerszer tízezer és ezerszer ezer, s a megváltottak megszámlálhatatlan seregeinek ajkáról az egeknek egein át. Mindannyian éneklük Mózesnek és a Báránynak énekét. Új ének, mert addig még sosem énekelték a mennyben. – *Bizonyosságtételek lelkészeknek*, 433. o.

Figyelmetekbe ajánlom Jézust, áldott Üdvözítőt. Őt csodálom, Őt magasztalom. Bárcsak aranyból lenne a nyelvem, hogy úgy dicsérjem Őt, ahogy szeretném! Bárcsak az összegyűlt mindenség elé állhatnék, s magasztalhatnám páratlan szépségét!

S mikor csodálom és dicsóítem Őt, szeretném, ha ti is velem dicsóítenétek. Dicsérd az Urat, még ha sötétbe buktál is. Dicsérd a kísértésben is. „Örüljete az Úrban mindenkor – írja az apostol –, ismét mondom, örüljete.” Ez hozna talán komorságot és sötétséget családokba? Ellenkezőleg. Napsugarat fog hozni. Így majd az örök fény sugarait gyűjtitek a dicsőség királyi székéről, s árasztjátok magatok körül is. Hadd intselek, hogy fogjatok ehhez, áraszátok magatok körül a trón fényét és életet, nemcsak a magatok, hanem környezetetek ösvényére

is. Legyen a célotok, hogy jobbá teszitek a körülöttetek élőket; felemlitek őket, a mennyhez és dicsőséghez irányítsátok őket, s rávezessétek, hogy minden földi dolognál inkább keressék az örökkévaló, lényeges dolgokat, a hervadhatatlan örökséget, az örök gazdagságot. – *Bizonyítételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 593. o.